

Dokončení ze str. 11

To tedy bylo. Někdo měl s sebou knížku „Fronta v Dolomitech 1915 – 1917“. Je to strhující čtení, šla z ruky do ruky. Teprve po jejím přečtení jsme si dokázali, či spíše nedokázali představit, co se tehdy v horách vlastně dělo. V té šílené válce se vedly dva naprosto rozdílné způsoby boje. Jednak se navrtávala skalní těla hor, aby pak mohli být nepřítel trhavinou vyhozen do povětří, jednak se šplhalo nebezpečnými stěnami Dolomit, aby bylo možné nepříteli napadnout z výše položených míst. Nad Cortinou na úbočí Tofany I. (3225 m) jsme se vyšplhali na 2657 metrů vysoké Casteltole. Tady se vedly snad nejpomněnější boje. Rakušané si v horském masivu vyhloubili prostorné a nepřístupné jeskyně a neustálou palbou z horských děl působili Italům těžké ztráty. Zoufalí Italové vyvrtali v krutých zimních podmínkách do těla hory 507 metrů dlouhou štolu, naplnili ji 35 000 kilogramy výbušniny a celé to odpálili Rakušanům na hlavu. Z opačné kopce na to koukali italský král, musela to být pěkná šleha.

Průměrná váha vojáka, účastníka války v Dolomitech, byla 45 kilo. Dost nás to překvapilo, ale jde to docela rychle. Za těch devět dní jsme každý shodil skoro pět kilo, teda dohromady asi těch pětáctýnicet. Jakoby tam jeden z nás padnul.

Byla to určitě velká zátěž nejen pro organismus, ale i pro materiál.

Mechanik Miloš byl připraven opravdu na všechno. Jednak, jak jsem již pověděl, zrepasoval naše biky, vybavil nové rámy a materiálem. Měli jsme Authority Introverty a Egoisty. Dva měli Sovereigny. Všichni jsme měli kotoučky. Bez nich si to nedovedu představit. I tak jsme museli v dlouhých sjezdech a klesáních okolo 30 stupňů na Milošův pokyn občas zastavit, protože kotoučky byly do běla rozžhavené a obložení se páliho, jako když kamiony sjíždějí z Cinovce do Dubí. Každý jsme během etap vezl nějaký materiál, který jsme si do batohů rozdělili podle váhy. Někdo měl jídlo, jiný zase věci na kolo, léky, oblečení, protože jsme se pohybovali v rozdílných výškách, a bylo potřeba se obléci i do zimy. Miloš dokonce vezi náhradní řídítka. Nezbytné byly také plechovky Staropramenu a Velveta.

ALPSKÁ BRUTALITA

Těch jsme měli v zásobě rovných pět set. Musím říci, že pivo byl pro nás skutečný doping a životabudič. I když je v batohu trochu těžší, ve výškách okolo 2500 metrů chutná znamenitě!

Co jste během etap jedli?

Energetické tyčinky, tatranky, k pítí střídali iontáky, vodu z ledovce a pivo. Na oběd jsme si vezli chleba, salám, sýr, nějaké ovoce a zeleninu. Kupodivu ale na tu obrovskou zátěž jsme neměli skoro hlad. Spíš jsme jedli proto, že jsme na to zvyklí.

Trápili vás poruchy kol a defekty?

Je až neuvěřitelné, že nikdo neměl žádný defekt ani poruchu. Miloš nám kola připravil opravdu skvěle, a navíc je po každé etapě kontroloval, vyladil a mazal. Jediný problém byl Milošův zničený rám. Měl samozřejmě náhradní a během hodiny ho přestrojil. Ten člověk byl připraven na všechno.

Rekni nám na závěr ještě nějakou historku z natáčení.

Byly dvě, kdy šlo opravdu do tuhého. V páté etapě z Cortiny do Falcada jsme po třech hodinách těžkého stoupání začali mít intenzivní pocit bloudění. Zmizelo veškeré značení i cesta, ocitli jsme se někde na úpatí Forcella Ambrizzola (2277 m). Horský vůdce a autor trasy Petr, řečený „markýz“ (podle markýze de Sade), se marně snažil předstírat, že má situaci pod kontrolou. Aby si udržel vedoucí úlohu, pronesl památnou větu:

„Voda vždycky někam teče“, a vrhnu se do naprosto neschůdného koryta horského potoka. Než jsme mu v tom stačili zabránit, ztratil se nejen z dohledu, ale i signálu vyslačky. Po chvíli váhání jsme se začali korytem probíjet i my. Místy byly tak velké převýšky, že jsme si museli kola spouštět a navzájem se jistit. V největší krizi, kdy jsme začali zvažovat cestu zpět, jsem z dálky uslyšel štěkát psa. Ještě nikdy jsem neměl z psího štěkání takovou radost. Kde je pes, tam musejí být i dobří lidé, řekl jsem si, odhodil kola a vydal se po hlase. Po půl hodině jsem dolezl na skalní plošinu, kde seděla parta horolezců. Lana, cepiny, karabiny. A mezi nimi najednou já, v tretrách, v červenožlutém autoráckém kostýmku. Koukali na mě jak na zjevení. Nic podobného barevného ještě asi v horách neviděli. Cestu mi samozřejmě ukázali a nevěřivě kroutili hlavami.

Další krizovka přišla den poté. Po nádherném technickém sjezdu z Passo di Luisia (2055 m) jsme se rozdělili. Ti zdatnější se vydali dobývat další dvoutisícovku, já se zbytkem zvolil odpochůvkovou variantu s koupáním v Lago Pavegoglio a pak lehkých deset kilometrů po silnici do cíle v Cavalese. Proč ale dělat věci jednoduše, když to jde složitě. Po koupání vůdce Petr rozhodnul, že si těch deset kiláků zpestříme po značené turistické cestě pod jezerem. Ale ouha. Nějak mu uniklo, že cestu strhla lavina, značení, kterého se sverpě držel, se ocitlo v korytě dravého potoka a nahradily je cedule s nápisem Pericolo di morte, tedy nebezpečí smrti. Po pár desítkách metrů, chvílemi po pás ve vodě, jsem usoudil, že tudy cesta opravdu nevede a ty cedule tam nejsou jen tak. S chlápky jsem se rozloučil, popřál jim hodně štěstí a zbaběle zatroubil

k ústupu. Asi po půl hodině se mi podařilo kritický úsek obejít a z mostu jsem pobaveně pozoroval ostatní, jak bojují s dravým proudem. Jak jsme později zjistili, jen o několik set metrů níž po proudu provozovala skupina dokonale vybavených Italů, v nadšeného povzbuzování diváků, v korytě canyoning. Kdyby tušili, že se to dá jet na kole, tak se hanbou propadnou.

Když se na tu akci podíváš nyní, s odstupem času, šel bys do něčeho podobného zase? Přeci jen, nebyla to klasická biková akce, kde se jen jede, ale kde jste překónávali horské průmysky s koly na zádech, pohybovali jste se v terénech, které rozhodně nepatří mezi klasické bikové cesty.

No řekl bych, že je zážrak, že jsem to přežil. Byl to opravdu šílený test člověka a materiálu. S odstupem času samozřejmě zapomenáš na tu bolest a vzpomínáš jen na to krásné, což vždy převládá. Myslím si, kdyby mi někdo něco podobného nabídl, tak do toho půjdu zase. Ale taková akce chce opravdu dobrou přípravu, a to jak po stránce technické, tak hlavně fyzické. Měli jsme obrovské štěstí, že nás nepotkaly žádné zdravotní problémy, ošetřoval jsem jen drobné oděry a řesil fyzické vyčerpání, především to vlastní.

U tebe to je jasné, ty přiznáváš, že to byla šílená akce a neostyčáš se hovořit o tom, že sis fakticky dostal. Co ostatní?

Postupně se rozpovídali i ostatní a ukázalo se, že podobné pocity jsem neměl jenom já. Ten počáteční šok byl takový, že jsme si v duchu říkali, co tady vlastně děláme, jestli máme něco takového vůbec zapotřebí, jestli jsme to trochu nepřehnali. Pro mnohde bude určitě zajímavé, kolik vás to stálo? Když počítám i materiál od sponzorů, který jsme získali za výhodnou cenu, tak kolem 20000 korun. Bez větší od sponzorů se to dá pořídit určitě do 10000, možná i výrazně méně. Jsou to vlastně kempy, jídlo, auto a poplatky na dálnici. Ten velomateriál je ale moc důležitý, bez kvalitní techniky se do takového terénu prostě vjet ani nedá.

Jsi šéfem rehabilitačního oddělení, využil jsi po akci svých služeb?

Nebylo to našťásti vůbec potřeba. Říká se: „Co tě nezabije, to tě posílí“. A co víc, akce splnila, co se od ní očekávalo. Chtěli jsme ukázat, že i amatéři jsou schopni zvládnout tak těžkou trasu. Všem se nám podařilo přežít a profesionální opravdu nejsme. Ty by něco tak šíleného opravdu ani nemapadlo.

Kany

VECTOR®

vector-bike.sk
MTB ROAD CROSS TREKKING

13. - 16.11.2003

Výstaviště Brno

Pavilón V stánok č. 79

**Chceš si sestavit vlastní kolo?
Omezí tě stereotyp asijských výrobců?
Chceš vlastní design a osazení?**

www.santacruz.cz

ruční výroba rámu v USA
výběr z několika designů
osazení podle Tvého přání

výhradní dovoz a distribuce v ČR

IDSPORT
www.idsport.cz